पीठं पूळ्वदभ्यच्यं मुितां संकल्य पीक्षीं। तचाचाचान्यतं भत्या सकलीकृत्य पूजयत्॥ ३६॥ स्रासनादिविभूषान्तं पनन्योसकामान्यसेत्। स्टिस्थिती षडङ्गन्च किरीटं कुएडल्वयं॥ ३७॥ चकां शंखं गदां पद्मं मालां श्रीवत्सकौ स्तभौ। गन्धास्तप्रसृनैश्व मूलेनाभ्यच्य पूर्ववत्॥ ३८॥ ऋादौ विहिप्रदन्दकोणेष्वज्ञानि पूजयत्। सक्रिक्रः शिखावमन नमन्त्रमिति क्रमात्॥ ३१॥ वासुदेवः सङ्गषेणः प्रद्यमः श्वानिक्डकः। अग्न्यादिद्खमूलेषु शान्तिलेच्यीः सर्खती॥ ४०॥ रतिश्व दिग्दलेष्वस्यास्ततोऽष्टौ महिषीयजेत्। रिक्मग्याचा दक्षमव्यक्रमात् पत्राग्रकेषु च॥ ४१॥ ततः षोडश्रसाहस्तं सक्टवाचयत् प्रियाः। इन्द्रोनाम् कुन्दाद्यान् मकरानन्दकच्छपान्॥ ४२॥ शङ्खपद्मादिकांश्वापि निधीनष्टी कमाद्यजेत्। तद्दिखन्द्रबचाद्या आष्टतीः संप्रपूजयेत्॥ ४३॥ द्ति सप्तावतिवतमभ्यचाच्यतमाद्रात्। प्रीणयेद्धिखण्डाज्यमिश्रेण तु पयोभासा॥ ४४॥ राजोपचारान्द्न्वा च स्तुत्वा नत्वा च केशवं। उद्वासयेत् स्वहृदये परिवारगगौः सह ॥ ४५ ॥ न्यस्तातानं समभ्यच्य तनायः प्रजपेनान्। रताभिषेकधानेच्या विश्वत्यसािश्रिते रता॥ ४६॥